

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 13156/2025
22.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Горан Илић, адвокат из ..., против тужених ББ, ВВ и ГГ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Младен Васић, адвокат из ..., ради утврђења права личне службености становања, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 709/2025 од 14.05.2025. године, у седници одржаној 22.04.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 709/2025 од 14.05.2025. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 709/2025 од 14.05.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 1928/23 од 27.11.2025. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се утврди према туженима да има лично право доживотног становања у кући у Врању, улица ... број .., на к.п. бр. .., уписаној у л.н. бр. .. к.о. Врање 1, на просторијама на првом спрату куће, ближе описаним у том ставу изреке, са правом коришћења дворишта за пролазак до улаза на првом спрату, на основу одржаја, те да су тужени дужни да тужиљи допусте коришћење овог личног права службености становања. Ставом другим изреке, обавезана је тужилца да туженима на име трошкова парничног поступка исплати 285.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 709/2025 од 14.05.2025. године, одбијена је као неоснована жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 1928/23 од 27.11.2024. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилца је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што

је предложила да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца применом члана 404. став 2 Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11 ... 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. истог члана да се дозволи одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној.

Одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Предмет тражене правне заштите је утврђење права личне службености становања. Нижестепени судови су одлучили одбијањем тужбеног захтева сходно одредби члана 60. Закона о основама својинскоправних односа, закључивши да је у току трајања брака са туженим ГГ основ тужилиног права становања и коришћења непокретности било по основу стицања заједничке имовине у породичној заједници сагласно чл.195 став 1 Породичног закона, а које право је престало правноснажношћу судског решења о физичкој деоби, окончаној обавезивањем тужених да на име висине сувласничког удела тужиле у предметној непокретности истој исплате одређени новчани износ, а да целокупна непокретност припадне туженима, а по оцени суда нема места стицању овог права путем одржаја, јер је протек рока прекинут у току трајања брака, и исти није протекао. Тужилца наводи ревизије оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, што не може бити разлог за изјављивање посебне ревизије, а уз ревизију није доставила нити се позвала на пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању судова у истој или битно сличној чињеничноправној ствари.

Имајући у виду да се ради о парници у којој одлука о основаности тужбеног захтева зависи од утврђења чињеница у сваком конкретном случају, релевантних за примену материјалног права, а нема потребе за уједначавањем судске праксе, разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни за новим тумачење права, Врховни суд налази да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, па је у складу с тим одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.08.2023. године, а вредност предмета спора је 10.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору са захтевом за неновчано потраживање у коме утврђена вредност предмета спора не прелази законом прописани имовински цензус за допуштеност ревизије по члану 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да изјављена ревизија није дозвољена.

Из тог разлога, Врховни суд је применом одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Бранка Дражић с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**